

„Bud' věrná, bud' apoštolem“, to mi řekl Jan Pavel II.

Alexandra Vanney je právníčkou a v devadesátých letech se přestěhovala do Polska, aby zde pomohla se začátky apoštolské práce Opus Dei. V rámci svého zaměstnání na varšavské univerzitě cestovala do Říma a zde se se skupinami Poláků setkávala s papežem Janem Pavlem II. Osobně tak mohla zakusit lidskou a nadpřirozenou lásku tohoto nového světce.

03.05.2014

Děkuji Bohu, že jsem měla příležitost osobně poznat světce, všeobecně považovaného za „Velkého“, který mi ukázal obyčejnou svatost. Byl velmi milý a lidi přímo vyhlížel, jednoho po druhém.

„Alexandro“!, zvolal, když mě poznal ve skupině Poláků. Přiznávám se, že Mons. Stanislav Diviš, jeho osobní sekretář, mu někdy pošeptal: „Je z Argentiny, z Polska, z Opus Dei...“

Měl rád lidi a široké srdce, které mu umožňovalo milovat jakékoliv charisma v církvi. Při jedné příležitosti jsem viděla, jak se přiblížil ke skupině karmelitek a zavtipkoval: „Utekli jste z klauzury?“ Také jsem viděla, jak se proměnil v Itala, když byl mezi Italy. Konkrétně při setkání s jednou italskou rodinou

řekl: „Jak to? Dědeček a babička stojí?“ A hned se staral, aby jim našli dvě židle.

Ke každému byl velmi ohleduplný. Na jedné audienci byl nějaký pán, kterému ukazoval velkou knihu. Protože byla velmi těžká, Jan Pavel II. ho vybídl, aby si ji položil na stůl. Jeho sekretáři přesunuli potom několik židlí a ten člověk s knihou si toho nevšiml a když si chtěl sednout, spadl na zem. Okamžitě to vzbudilo u přítomných úsměv. Papež se na nás překvapeně podíval a dal nám najevo nedostatek naší lásky.

Na těchto audiencích se skupinami lidí z Polska byli zástupci různých institucí: skauti, chrámové sbory, biskupové se seminaristy. Každému naslouchal, měl obrovské nadání mluvit s nimi právě o jejich profesi. Biskupů se ptal na jejich seminaristy, kdo jsou, jak se mají.

Když jsem s ním byla, uvědomovala jsem si, že mě zná a ví, co prožívám. Jednou jsem mu vyjádřila své obavy o jednoho člověka, který byl vzdálen od Boha. Hned zvažněl a řekl mi: „Obracíš se na svatého Josemaríu?“ „Určitě“, odpověděla jsem. „Tak v něho důvěřuj.“, odpověděl mi. Potom s tou svou schopností přejít od nejdůvěrnějších věcí k těm úplně lidským změnil výraz a s úsměvem spiklence mě ujistil: „Neboj se, papež se pomodlí.“

Když byl s mými rodiči, byl velmi laskavý. Ještě je ani neviděl a už řekl: „Chci vám poděkovat.“ Narážel na skutečnost, že mají dceru odevzdanou Bohu a přijali to, že žije daleko od nich.

Zvláště si vzpomínám na setkání se skupinou Polek u příležitosti Jubilejního roku 2000. Naléhal na nás, abychom byly k Bohu velkorysé: „V tyto dny je Ježíš hodně nablízku.“,

říkal. A dodal: „Když vás volá, dejte mu vše, neodmítejte ho. Prosím vás o to jako Kristův vikář, je to ten největší argument, který mám.“

Naposledy jsem se s ním setkala několik dní před jeho smrtí, když jsem byla v papežské knihovně, a tak jsem mu mohla pár věcí říci. Díval se na mě, aniž by cokoliv řekl. Byl na tom moc špatně. Zrovna skončil UNIV (setkání vysokoškoláků, jež se koná na popud svatého Josemaríi od roku 1968), kterého jsem se účastnila, ale vzhledem ke zdravotnímu stavu papeže se obvyklá audience u něho nekonala. Řekla jsem mu, že letos byl přítomen ještě víc, hodně jsme se za něho modlili. V tu chvíli promluvil jeho osobní tajemník a dodal: „Papež je moc spokojen, protože ví, že může s mladými z UNIV počítat, i když je nevidí.“

Nakonec, když už jsem odcházela,
Jan Pavel II. řekl: “Buď věrná, buď
apoštolem.”

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
bud-verna-bud-apostolem-to-mi-rekl-
jan-pavel-ii/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/bud-verna-bud-apostolem-to-mi-rekl-jan-pavel-ii/) (05.08.2025)